

LIBRIS

We know
books

© Editura EIKON

București, Calea Giulești 333, Sector 6,
cod poștal 031310, România

Difuzare / distribuție carte: 021 348 14 74
0733 131 145, 0728 084 802
difuzare@edituraeikon.ro
www.librariaeikon.ro

Redacția: 021 348 14 74
0728 084 802, 0733 131 145
contact@edituraeikon.ro
www.edituraeikon.ro

Editura Eikon este acreditată de Consiliul Național al
Cercetării Științifice din Învățământul Superior (CNCSIS)

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SĂILEANU, CRISTIAN

Parcul cu scorpioni / Cristian Săileanu. - București :
Eikon, 2023
ISBN 978-606-49-0899-5

821.135.1

Editor: Valentin Ajder

Cristian Săileanu

PARCUL CU SCORPIONI

E I K O N

București, 2023

Până și prietenii mei – oameni altminteri cu un pronunțat simț al humorului, împătimiți în rele și prea răbdători în cestiuni literare – citesc, oftează și îmi spun:

– E prea mult. E prea dur. Mergi prea departe.

– Iubiților, le răspund, nu eu sunt acela ce a creat această infamă faună, ci sistemul social aberant, anusul contra naturii numit comunism. Jivinele înfricoșătoare, alcătuirile neverosimile prezente în paginile ce urmează au fost eliberate din cuștile și vâgăunile lor și asmuțite împotriva a tot ce avea România mai frumos și mai decent în acei ani. Eu n'am făcut altceva decât să consemnez, fără fard și fără voal, așa cum le'am văzut, zațul, zăoiaele și rebuturile umane răscolite și pritocite de dictatura proletariatului.

Parcul Tudor Vladimirescu se voia parc, dar, în fapt, nu era. Era, mai bine zis, un maidan cu aspirații circulare, ce nu depășea cincizeci de metri în diametru, presărat cu trei tufișuri, crescute ca în junglă, și cu șapte, opt copaci neudați, nestropiți și netăiați cu anii, care se încâpățâneau totuși, împotriva oricărei logici, să crească și să dea umbră.

De plimbat afară din unica alee în formă de potcoavă a parcului nu era cu putință, căci, chiar dacă erai suficient de abil să navighezi printre bălării, pungi goale și gunoaie menajere, nu scăpai fără să calci în multele movilițe, înnegrite de vreme și întărite de soare, ieșite de sub cozile maidanezilor.

O bordură de ciment, ce se ridica abia până la genunchi, împrejmuita acest petec trist de pământ unde trona statuia Domnului Tudor, proptit în cizmele cu turească, cu cușma pe cap și sabia înălțată în aer, deasupra capului. Trei trepte largi de piatră urcau din toate cele patru părți până la soclul statuii, unde o inscripție, ce vestea minunile de vitejie ale Domnului Tudor, înfăptuite în slujba țării, fusese distrusă cu dalta.

Dorian Vornicu, zis Înțeleptu, se aplecase odată, cu ani în urmă, asupra inscripției distruse, o descifrase cu greu, și apoi coborâse cele trei trepte înjurând amarnic în barbă de dumnezei și de catapeteasmă.

– Dă ce înjuri, Înțelepciunea ta?, îl întrebuse sugându’și muciul Castravete, hoțul de odoare sfinte. Ce’ai văzut tu acolo, dă’njuri?

– De ce înjur, ai?, mârâise Dorian, și ochii lui albaștri, hipnotici, îi străluciseră în cap ca la lupi noaptea. Înjur de’al dracu ce sunt! Îi înjur pe politrucii ăștia nemernici! Acum ai înțeles de ce înjur? De scârbă și de ură.

– Da’ ce’a mai făcut politrucii, Doriane?, se holbase Beget, curios.

– Păi, cum netrebnicii ăștia sunt toți vânduți internaționalismului proletar, tot ce e patriotic, tot ce aduce a dragoste de neam și de țară le pute. Jigodiile dracu’ au șters cu dalta toată mândria neamului.

Pe cele cinci sau șase bănci de lemn putrezit ale parcului, cu șipci lipsă pe ici și pe colo și cu scheletul de fontă ruginit, se adunau vreo trei, patru duzini de infractori, fiecare dintre ei mai periculos ca un scorpion, avându’l drept căpetenie pe Cornel Nițescu, zis Excroc, Împăratul Scorpionilor, monarh absolut, deși, e drept, neîncoronat. Excroc nu purta coroană așa cum neîncoronat este un lup alfa, căruia îi este îngăduit să’și

conducă haita doar atâta timp, și niciun minut mai mult, cât rămâne mai feroce decât ceilalți lupi cu colți ascuțiți.

Țigani, greci, unguri, români, turci, evrei, cuțitari, studenți la medicină și filologie, hoți de buzunare, trișori, borfași, disidenți politici, spărgători, întreținuți de lux, violatori, eroi nemedaliați în lupta cu viața, curve – care pe bani, care din dragoste – „foști”, ajunși acum în sapă de lemn, escroci, toți colcăiau în această lume subterană din zori de zi până noaptea târziu.

Parcul îl deschide aproape întotdeauna Beget Gevdet Murat, un turc minuscul – nu avea mai mult de un metru cincizeci, încălțat cu pantofi cu tocuri înalte – cu o față oacheșă, o clădăraie de păr cârlionțat și mâini delicate, de fetiță.

Beget iese în stradă cu mâinile afundate adânc în buzunare și cu capul între umeri și’l așteaptă pe primul interlop alături de care să se așeze pe una din băncile parcului și cu care să taie frunză la câini în doi. De obicei, apărea Bâlc Aurel, hoțul de buzunare, care n’are somn de felul lui.

Bâlc e un om înalt, zdravăn, lat în spete, botos și cărn, care, din cei douăzeci și opt de ani, cât are acum, își petrecuse vreo șapte prin pușcării.

– Auzi, Aurică, îi zice Beget îngândurat, cam cât să fie ceasu, tată?

– Futu’te’n gât dă turc analfabet, râde gros Aurel, care tocmai își aprinsese o țigară. Nu vezi, mă, ceasu dă la Salvare, sub nasu tău? E mai mare ca statuia lu Domnu Tudor.

– Nu, că n’am ochelarii la mine, se’ncruntă cu demnitate Beget.

– E zece, zice Aurel la mișto.

– Cum să fie zece, taată?, cântă Beget, uitându’se pieziș la el. Că de’abia am pus susanu la’nchegat. Dă și mie’o mărășească.

– Păi, dacă știi tu mai bine ca mine, dă ce mai mă’ntrebi, mă, a?, zice cu arțag Aurel, care, în general, e mahmur dimineața. Țigări n’am!

– Cum n’ai țigări, spune cu obidă Beget. C’am văzut pachetu plin.

– N’am dă *dat*, zice apăsător Aurel.

– Nu ie zece, mânca’ț’aș ochii tăi, că nu ie soarele sus pă cer, zice Beget, aplecând cu înțelepciune capul, și se uită lung pe stradă sperând să vadă pe altcineva care să aibă mai multă înțelegere pentru el. Cât e ceasu, Șerbane?, strigă el către unu dintre frații Greceanu, care se îndreaptă grăbit spre facultate.

– Șapte și jumătate, îi răspunde din fugă Șerban.

– Zece, ai?, îi spune Beget lui Aurel.

– Mă, da’ tu, dă ce pula mea nu’nveți să citești ceasu, băi, turcălău prost?

Cu două zile înainte, Beget îl oprise pe celălalt frate Greceanu, pe Radu, și’l rugase să citească cererea de angajare pe care i’o compuseră Aurel și Castravete.

– Ia vezi tu, Radule, i’a zis Beget, dându’i coala de hârtie, a scris bine aștia ce’a scris?

Radu a citit.

Tovarășe Director.

Prin prezenta vă solicit să mă angajați ca femeie de servicii la unu din restaurantele ce cu onoare le conduceți. Fac această cerere deoarece m’am săturat să mai mio iau la labă în parc la Domnu Tudor în fiecare zi. Eu sunt mic și prost, e adevărat, dar pot munci și zece ore în șir, mai ales cu curu.

Cu stimă, Beget Gevdet Murătură, turc analfabet

– Lasă că’ți fac eu altă cerere de serviciu, i’a zis Radu cu delicatețe. Asta nu’i prea bine scrisă. Are greșeli de ortografie.

Cu vreo zece ani în urmă, directoarea școlii elementare de cartier îi făcuse o scurtă vizită lui Florin Greceanu, tatăl lui Șerban și al lui Radu, și vecinul lui Beget. Venise să îl roage pe fostul director de bancă, azi muncitor cu sapa într’o carieră de nisip, să îl alfabetizeze pe Beget.

Lecciónile au început chiar de a doua zi.

– Ce literă e asta?, întreba Florin Greceanu.

– *N*, spunea Beget.

– Nu, asta’i un *m*, spunea profesorul.

– A, e un *m*, își venea în căciulă Beget, dispus la compromisuri.

– Și asta?

– Un *a*, zicea mândru turcul.

– Bravo, Beget, așa e, îl încuraja Florin Greceanu, și indica din nou cu un creion litera *m*.

– *M*, își amintea Beget.

– Bun... Acum să le spunem împreună, *m* și *a* fac... ce?

– Împreună? se minuna Beget. Dă ce să le punem împreună, domnu Greceanu?

– *M, a*, fac *ma*, zicea Florin.

– *M, a, ma*, repeta fericit Beget.

– *M, i?*, întreba domnul Greceanu.

– *M, i, nu*, declara tăios Beget.

Educația turcului nu a depășit niciodată acest stadiu, dar după trei luni, Beget le spunea tuturor *scorpionilor* din parc cât de recunoscător îi era el lui Florin Greceanu pentru că îl învățase să citească.

Acum Beget vinde susan în Obor și în Piața Moșilor. Se scoală în zori de zi, face pasta și o lasă să se închege. Când e gata, pune susanul în două coșuri mari și unul mai mititel. Cel mititel i'l lasă la ușă lui Fifi, vecinei sale de palier, cea cu nouă copii, știe el de ce. Celelalte două le aburcă în cârcă și pleacă pe jos la piață să le vândă. A rămas analfabet, e drept, dar și'a organizat viața în așa fel, încât să evite pe cât posibil contactul cu lumea literelor.

Beget trăiește, deci, simplu și virtuos, mă rog, pe cât se poate de virtuos. Dimineața, în zori de zi, face susanul și halvița. După amiază le vinde. Doarme pe apucate, când îl ia somnul. Restul timpului stă pe o bancă în parc la Domnu Tudor și arde gazul.

Pe la nouă și jumătate apare și Lae Asăftoaiei, băiatul femeii de serviciu de la școala elementară din cartier, care, cu doi ani în urmă, mai de sărăcie, mai pipăindu'și limitele intelectuale, se băgase în miliție. Nu e în tură, dar e îmbrăcat curățel – în pantaloni de uniformă, călcați cu dungă ca o lamă de cuțit, cămașă crem scrobită și pantofii negri, lustruiți, de poți să'ți răsucești mustața în ei, ca la pușcașii marini ai SUA. Vine cu mers săltat, plin de mândrie, ținându'și chipiul sub brațul stâng și trecându'și cu multă importanță mâna dreaptă prin părul tuns perie. Pe șoldul drept are un toc de piele din care se vede ieșind mânerul metalic al unui pistol de serviciu. Un pulan negru i se bălângăne impudic sub centură.

Când Lae Milițianu venise prima oară la parc îmbrăcat în mândra lui uniformă albastră cu vipușcă roșie, Cornel Excrocu îl lăsase să se așeze frumușel pe bancă, se apropiase cu pas legănat de el și îi trăsese o scatoalcă zdravănă după ceafă, de îi zdruncinase creierii.

– *Au! Dă ce dai, nea Cornele?*, întrebase speriat proaspătul reprezentant al ordinii publice, ținându'se de ceafă.

– *Dă ce dau, ă? Dau ca să nu uiți că pă mine nici în cur nu mă doare dă uniforma și dă pistolu tău dă căcat. Iești tot d'aicia din parc, din cartier, și să nu dea dracu să aflu că umbli cu vorbe pă la secție că ce face unu, că cum își câștigă pâinea altu, că întâi te dăzbrac dă uniformă, mă piș pă ia, și pormă te sparg din bătaie... D'aia dau. Dau d'avertisment.*

– *Cum să umblu io cu vorbe, nea Cornele?*, spusese Lae, profund jignit de o astfel de bănuială neîntemeiată. *Păi, io nu știu dă unde proviu?*

– *Ce faceți, băieți?*, le zice Lae lui Beget și lui Bâlc, și se lasă să cadă răpus pe bancă lângă ei.

– *Frecăm țiparu, zice răstit Aurel. Ce alceva vrei să facem? Numai că țiparu lu turcu ie mul mai mic.*

– *Auzi, zice Lae, da'... știe careva pă unde umblă Nae Bambina?*

– *E plecat la munte, în vacanță, cu contesa, îi zice Beget. Să'ntoarce poimâine. Mi'a spus mie.*

– *C'am auzit c'a săltat o gagică'n gară acu o săptămână ș'a lăsat'o singură'n casă. Și cică nu poate scăpa dă ia, că aia cică n'are aia un' să să ducă.*

– *Da, aprobă Aurel, ie una din victimele lui militare.*

Nae Bambina, cel ce se află acum în vilegiatură la munte, e un om educat, a terminat liceul la zi, a făcut și doi ani de facultate, când vorbește știe să pună punct și virgulă, și mai are și un talent înnăscut de a spune povești. De arătat, arată ca un dansator de tango argentinian în ziua spectacolului. E înalt, lat în umeri, suplu și oacheș. Părul lui negru ca pana corbului este dat din abundență cu briliantină și separat cu o cărare

meticulos trasată pe stânga. Poartă cămăși înflorite, deschiate la patru nasturi care îi lasă la vedere pieptul lat, acoperit de păr cârlionțat, iar în jurul gâtului are întotdeauna o bandană, ca un cowboy. O mustăcioară subțire îi dansează pe buza de sus când vorbește sau zâmbește. Are colți albi, de carnivor, și ochi galbeni, de motan în călduri. Femeile icnesc scurt și li se înmoaie picioarele doar când dau cu ochii de el.

Nae are cinicul obicei de a se duce noaptea, numai noaptea, la vremea recrutărilor, în Gara de Nord unde pune ochii pe câte o fată de la țară care a venit să'și conducă la tren răcanul de soț sau iubit, care pleacă în armată. Nae știe să'și aleagă victimele. Nu își pierde vremea cu femeile cu broboadă pe cap, cu copil în brațe, sau cu soacra alături. Nici nu se uită la țărăncuțele cărora le cântă greierii în crăpăturile călcâielor. Le abordează doar pe țoapele cele mai fășnețe, mai dezghețate, pe cele în minijupe, coafate, rujate și cățarate pe toace. După ce fata a fluturat batista, după ce și'a șters lacrimile, după ce trenul a plecat din gară, când, deci, fata a rămas singură, Nae intră în acțiune. E aproape de miezul nopții și el știe că fetele n'au unde să tragă în noaptea aia, că nu au autobuz până a doua zi dimineață și că se știu libere – singure și nesupravegheate – timp de un an și jumătate, o eternitate pentru o femeie tânără și plină de nuri – până și'o termina soțul sau iubitul serviciul militar. Nae le invită cu eleganță la o gustare, la bufetul gării, la un pahar de vin sau două, le privește din cap până în picioare cu nerușinare, cu ochii lui de motan în călduri, le mângâie gingaș cu dosul a două degete de abanos pe obraz și își sticlește dinții ca de leopard. Apoi, pe la două dimineața, când fetele sunt moarte de somn, le face ultima ofertă – jumătate de pat la el acasă.

Rareori e refuzat de „victimele militare”, cum le numește el.

– Da' dacă mă duc și io s'o regulez?, îi întreabă Lae Milițianu pe Beget și pe Aurel.

– Du'te, tată, nechează Beget de jos, de unde s'a aplecat să aleagă un chiștoc de țigare mai mărișor. Treaba ta! Întreab'o pă ia, dă ce mă'ntrebi pă mine? Ce, mă regulezi pă mine?

– Păi, mi'e că să supără Bambina.

– Păi, ce, îl regulezi pă Bambina?, râde Aurel. Ca să să supere iel? Cere'i cheia lu Păsărică, că iel o are, și du'te. Dacă fata nu te dă pă uș'afară...

– Nu, că mă gândeam să mă duc c'o frazelă albă, cu niște parizer și c'o sticlă de vin.

– Da' ce te faci dacă fetei nu'i ie foame?, întreabă logic Aurică.

– Păi, ziceam că mă duc așa, îmbrăcat în uniformă, zice Lae, pe gânduri.

– A, da? Păi, dacă te duci îmbrăcat în uniformă, atuncea... da..., înclină Aurică din cap, convins de argument.

*****

– Băi, fraților, zice Nae Bambina, care azi e într'o pasă nostalgico-filosofică, la câte am văzut eu, la câte muieri mi'au trecut mie prin mână, stau așa de unul singur câteodată și clatin din cap a nedumerire.

– Adică cum, Nae? Adică dă ce?, întreabă repede Șoagăru, care este cel mai fidel ascultător al lui Bambina.

– Păi, uite'asa... Stau și mă'ntreb... Oare n'oi fi trecut eu vreodată pe lângă dragostea cea mare și nici nu mi'am dat seama?

E pe seară, căldura de peste zi s'a mai ostoit, iar *scorpionii* se lăfăiesc fericiți pe două bănci puse față'n față. Copiii cartierului aleargă și se hârjonesc prin parc, sar peste bordura de piatră din jurul parcului și se fugăresc râzând. Două fete joacă șotronul și scandează versuri. În pomul cel mare de lângă ei, niște vrăbii se ceartă în surdină, își vorbesc cu tril gâlgâit, înainte de a merge la culcare. E un moment atât de plăcut, încât vocile vecinilor ce se aud în jurul *scorpionilor* și'au pierdut tristețea și iritarea, au uitat de sărăcia și de mizeria pe care trebuie să le înfrunte zi de zi. E un moment perfect pentru o povestire melancolică.

– Care dragoste, bă, Nae, se bagă'n vorbă Tănase țiganu. Ce, tu crezi în vrăjeli d'astea cu dragostea... Ie totu pă mălai, pă lovele, mânca'ț'aș... Ia să am io o casă dă barosan cu șapte camere, cu mobile ca'n casă la Meyer Meyer, cu hacoperiș, taată, să nu plouă'n ia, ș'o mașină, mică-mică, da, așa, pizdoasă, la scară, și să mai am și portofelu plin... Mi'aș loa o geacă dă piele turcească și niște pantofi d'ăia albi și negri cu scârț, și să vezi tu atunci cum să bate gagicili pă mine, oricât dă tuciuriu oi fi... Să vezi tu atunci cum mai mă iubește tuate...

– Bă, da' tu dă ce nu taci dracu din gură, băi, țigane, zice gros Șoagăru. Când om vrea să știm cum să face cuie și șuruburi, te'ntrebăm pă tine, domle. Da' când e vorba dă chestii d'astea dă dragoste și dă dat cu dânsa'ntrânsa, lasă'l, domle, pă Nae să zică iel. Zi, Nae. Adică... cum? Dă ce iești tu, adică, așa, nedumerit?

– Păi, uite, mi'a venit așa în minte, nici n'aș ști să vă spun de ce, o poveste mai veche de'a mea, de acum vreo trei ani... Avusesem o relație cu o fată de ministru, n'avea mai mult de douăzeci de anișori, dacă'i împlinise și pe ăia... Veronica.

– Iera fata la tine în harem, Nae?, întreabă Beget cu nostalgii islamice în voce.

– Cu juma de normă, că era încă studentă la conservator, n'avea banii ei, da' cum ta'su era ministrul textilelor, îmi mai scăpa fata ba niște bilete la operă, ba niște bonuri de masă la cantina partidului, ba niște mostre de bluze de bumbac refuzate la export... Mai venea și cu fructe, că atunci am mâncat eu struguri iarna pentru prima dată. De, ce găsea și ea prin casă.

– Cum adică, băi, Nae, struguri iarna? Păi ce, strugurii să coace iarna, domle?, se miră Șoagăru.

– Sunt struguri aduși de'afară, Șoagăre. Ba o dată mi'a dat două vaucere pentru o săptămână la Hotel Palas la Sinaia, că ar fi trebuit să se ducă ta'su, ministru, dar nu știu ce'a intervenit și'a fost nevoit ăla să rămână în București. Fugea Veronica mea de acasă, avea o bicicletă de curse, o frumusețe, i'o adusese taticu ministru cu trenu din Franța, și ori de câte ori avea o oră la dispoziție, nu stătea pe gânduri, încăleca fata pe bicicletă și venea întinsă la interes... Stătea pe Madrid, stradă pricipsită, și făcea cam un sfert de oră până'n pat la mine. Fata era darnică de felul ei, și'o învățasem aducătoare... Deschidea ușa cu cotul. Eu eram în vremea aia cam ocupat, era haremul mare, mă cam lăcomisem și aveam patru cadâne. Munceam, de'mi săreau capacele, mă storceau cadânele mele. Dar tot am ținut'o tot în lupte greco-romane cu ea vreo șase, șapte luni, poate mai mult... N'o refuzam și să vă explic de ce... Păi, pe lângă faptul că avea un caracter frumos, blând, avea Veronica mea o metodă de a ridica picioarele și de a și le pune la umeri ce n'a văzut Parisu. Să ne înțelegem, nu că îți puneia ție.călcâiele la umeri, că asta nu'i nicio scofală, multe muieri o fac, da' asta se dubla, fraților, își puneia singurică picioarele la umăr de ziceai că e contorsionistă,

se'ndoia ca un fular, de'i rămânea fofoloanca la vedere, și intra ca pe șaibă...

– Adică cum contro... sionistă, Nae... Ce'i aia?, se încruntă Șoagăru.

– Con-tor-si-o-nistă, Șoagăre. Adică își sucea corpul, de nu'l mai recunoșteai...

– Aaa, se pleznește Aurică peste frunte. Am văzut una dintr'astea la televizor... Parcă n'avea uase'n corp, vere... Ziceai că'i furtun dă grădină, așa să răsucea, dă nu mai știai care'i gātu și unde'i picioru...

– Exact, una de'alea... De la o vreme, nu mai venea cu bicicleta, venea doar cu taxiul. O întreb, unde ți'e bicicleta, Veronico? Zice, mi'au furat'o. S'a supărat tata foc, că era bicicletă scumpă, făcută de comandă, la Paris. L'am auzit ieri cum le'a freat ridichea la telefon ăloră de la Miliția Capitalei... Păi, zic, cum ți'au furat'o, dragă, că doar aveți milițian la poartă? Uite că mi'au furat'o, cu milițian la poartă cu tot... S'o ia dracu de țară, că e plină de hoți... Dar cam la vreo două săptămâni, o văd din nou călare pe bicicletă. L'au prins pe hoț, îmi explică. Să nu'ți vină să crezi. Un puști de nici treisprezece ani... Speriasă Bucureștiul.

– Auzi, baci Nae, asta nu cumva e dija bicicleta ta, aia de i'ai vândut'o lu Popa Siteanu?, zice Meyer Meyer. D'am ajuns s'avem noi, aici în cartier, popă ortodox pe bicicletă franțuzească?

– Ba chiar aia... Așa... La un moment dat, când eram împreună de vreo șapte, opt luni, vine Veronica la mine cu o față de înmormântare și'mi zice,

– Nae, stai jos, că vreau să vorbesc ceva important cu tine.

– Haiti, îmi zic. O fi rămas gravidă cu toate anti-concepționalele pe care le ia... Am dat de dracu! Să vezi acu caterincă cu tata-socru ministru. Da, nu, nu era aia.

– Am venit să'ți spun că mă mărit, Nae, îmi zice.

– Mărită'te, mamă, am respirat eu ușurat, că, de, scăpasem de optsprezece ani de pensie alimentară. Mărită'te, Veronico! Păi, îmi ceri mie voie? Ți'ai găsit și tu vreun băiat să'ți placă, să'ți cânte'n strună, să'ți'o pună bine?

– Nuu, zice, eu una nu mi'am găsit pe nimeni, că n'am căutat, n'am nevoie, Nae. Că eu, idioată cum sunt de felul meu, m'aș mulțumi cu tine, așa curvar și așa stricat până'n măduva oaselor cum ești. Da', uite că mi'a găsit tata un refegist. Pân'acum m'am fofilat eu, nu i'am dat păsărică... M'am tot dat după plop... Ba că mi'e rușine, ba că eu nu's de'alea, ba că azi nu, că mă doare'n cur și după ureche... Da' nu știu cât mai ține... Mă mărit cu el și plec, mă duc, Nae, scap dracu' de'aici.

– Păi, bă, Nae, n'ai spus tu cu gurița ta că tata fetei iera ministru peste textile? Păi, și ăștia vrea s'o'ntindă, tăticu?, întrebă Aurel minunat. N'are ăștia, tată, ghieretă cu milițian la puartă și mașină cu șofer cu șap'albastră, ca ăsta, soțu cu cununie a lu pictorița dă pă Precupeți la numără cinșpe? N'are ăștia magazine speciale la care găsești dă toate la un sfert dă preț și fără nicio cuadă? Atunci dă ce mai vrea ăștia s'o'ntindă, nene?

– ăștia sunt primii care'o'ntind, Aurică. ăștia sunt primii care'și trimit copiii afară... ăștia sunt umblați prin toată lumea și știu mai bine ca noi toți cum se trăiește afară și cum se trăiește aici... Mă rog, o întreb:

– Veronico, fătucă, de curiozitate, cum e viitorul soț, bătrân, bogat, urât, frumos...?

– Nu'i nici una nici alta, zice ea. Are treizeci de ani. Nu'i nici prea prea, nici foarte foarte. E băiat bun, cu pașaport.

– Îmi spune ea și când era data nunții, da' mie pe'o ureche mi'a intrat și pe alta mi'a ieșit. Că doar nu

era să apar la nuntă, să 'i cânt de ziua nunții tale 'ți scriu... Cam o săptămână mai târziu, era după miezul nopții, dormeam, sună telefonul. Răspund. Veronica! Zice:

– *Ești acasă?*

– *Păi, nu vezi?*

– *Vreau să zic... ești singur?*

– *Singur.*

– *Bine, zice, vin pe la tine... În cinci minute sunt acolo. Dă 'ți jos pantalonii și pun 'te cu paru 'n poziție, mă amenință ea, că n'am timp de pierdut să stau după tine, zice, ca după copiii mici. Să fii gata!*

– Nu trec nici cinci minute, frați buni și dragi creștini, că aud cum se oprește o mașină la poartă. Mă bungheșc pe fereastră, un taxi. Din taxi iese o mireasă, așa să m'ajute Dumnezeu, dacă vă mint, își face Nae semnul crucii.

– Cum adică... o mireasă?, se holbează Șoagăru la Nae. Adică cum... mireasă, Nae?

– Uite' așa cum auzi. Păi, după ce recunoști o mireasă, Șoagăre?

– Păi... după rochie, zice perplex Șoagăru.

– Așa. Ei, asta era o mireasă'n rochie albă de mireasă. Și cum vă zic, mireasa bagă capul pe fereașta mașinii, plătește taxiul, și 'i arată cu deștu' șoferului unde s'o aștepte. Ța trage pe dreapta mai încolo și oprește motorul. Mireasa se întoarce pe călcăie, și 'o văd la față – Veronica, fraților! Fuge ca nebuna prin curte, ridicându'și dantelele să nu le târâie pe pământ, și intră ca o vijelie în casă. De la ușe își zvârlă pantofii cu toace din picioare și cu o mână își scoate chiloțelii roșii și negri și, tot țopăind într'un picior, se repede drept în așternut, așa, îmbrăcată cum era, cu voaluri și dantele, și se pune în poziție, cu picioarele la umeri. Și începe, fraților, o trântă ca între Greuceanu și Zmeul. Numai că trânta noastră era cu urlete

și cu zvâcnete, iubiților. La sfârșit mă uit eu cu milă la ea cum rămăsese leșinată, cu voalurile în cap și cu ochii'nchiși și ce văd – fata era mușcată de pulpă, sus de tot, chiar lângă păsărică. Zic, râzând,

– *Ce 'ai făcut, mămică, ai dat vamă la refegiști?*

– *Lasă'mă'n durerea mea, Nae, zice. Că d'aia am venit, să mă curăț cumva, să mă spăl de scârbă... Ieri. Ce era să fac? Nu mai ținea să fac pe fata mare... Azi ne căsătoream... Și'a cerut neamțul dreptul...*

– Și dă 'i și plângi. Am mângâiat'o eu pe păr, am pupat'o pe frunte, am luat'o în brațe... Tremura ca varga. Când să iasă pe ușă, zice, cu lacrimi în ochi zice:

– *Nae, nu știi dacă ne'om mai vedea vreodată, că mâine sau poimâine ne suim în mașină și plecăm la Frankfurt, unde stă refegistu meu ăl cu comunie... Da' de uitat, eu pe tine nu te uit, câte zile oi avea, Nae...*

– Și, uite, stau și eu și mă'ntreb, N'am trecut eu cumva pe lângă dragostea cea mare cu fata asta?

În parc, între interlopi, se lasă tăcerea. O vrabie gâlgâie între frunze. Niciunul dintre ei nu știe dacă să râdă sau să se îngrețoseze de istoria lui Bambina.

– În noaptea nunții, ă, Nae?, dă din cap scârbit Beget după o vreme. Dobitoc ie ăla dă să mai însoară, nene...

– Păi, da, turcule, că dă frumos ce iești tu, în fiecare seară îți bate ție la ușă fro cinșpe gagici trăznet să te ia tuate pă tine dă bărbat, zice Șoagăru. Ca să le refuzi tu.

– În rochie de mireasă, ă?, zice Aurică și se hlizește a răs.

– Da. A plecat fără chiloțelii pe ea, mânca'o'ar tata pe ea de contorsionistă. Mi i'a lăsat mie amintire, spune nostalgic Nae. Chiloții și bicicleta franțuzească. Bicicleta i'am vândut'o lui Popa Siteanu. Chiloții încă îi mai am prin casă, printr'un sertar.

E greu de imaginat un loc mai sinistru, mai apăsător, mai înfricoșător în somptuozitatea lui de nuc sculptat decât o sală de tribunal, locul unde întreaga ta existență se află în mâna și la discreția unui om, judecătorul, și aici ajunsese Matei Copăceanu, fostul boxer, acum tutungiu, să își petreacă ore, zile întregi, târât din instanță în instanță de către vecinul său, Vasile Teodoreanu, poreclit Bubu. Odată aflați în fața judecătorului, lucrurile se petreceau astfel, fără excepție:

– Tovarășe judecător și onorat tribunal, spunea Vasile Teodoreanu cu mult aplomb. Sunt fiul eroului martir al Marii Revoluții Socialiste de la 23 August o mișcă nouă sute patruzeci și patru. Tata, omorât de bandiții legionari, era membru al Partidului Comunist Român încă din ilegalitate. De ani de zile mă judec cu acest trădător de țară, această iudă care are actele depuse să părăsească țara, să plece definitiv în America! Aceeași atitudine dușmănoasă pe care o are pentru țara noastră o demonstrează zi cu zi și în relațiile cu oamenii muncii din cartierul unde locuim, unde e cunoscut ca un cal breaz, și în special cu mine, tovarășe judecător, și tocmai pentru că tatăl meu a fost cine a fost, un comunist de nădejdie...

– Ce legătură are faptul că mi'am depus actele pentru plecarea definitivă din țară cu cine are dreptul să intre pe ușa din spate a casei în care locuim?, ridică din umeri buimăcit Matei Copăceanu. Tovarășu Vasile Teodoreanu, așa, de capul lui, a schimbat broasca de la ușa ce duce spre grădina familiei mele. Acum, de exemplu, dacă mă aflu în bucătărie și vreau să mă duc în grădină, trebuie să traversez întreg apartamentul, să ies pe ușa din față și să dau ocol casei. Cu ce drept a făcut el asta?

– Tovarășe judecător, acest element dușmănos față de poporul nostru, față de clasa muncitoare, vrea să aibă acces la singura trecere a familiei mele către apartamentul meu, care e la etaj. Am fotografiile, pe care le'am înmănat personal și organelor securității statului, care arată mașini cu numere străine care trag la el la poartă. Ce știi eu ce tranzacții dubioase face el cu acești străini? Cine știe cât de periculoși sunt acești indivizi străini vestic! care îl vizitează? Nu m'aș mira, cunoscându'i caracterul mârșav, să se fi înhăitat cu niscai mafioți. De altfel, ofițerii din Securitatea Statului nostru comunist sunt cu ochii pe el. Am aici o carte de vizită a tovarășului colonel Teleagă, pe care puteți să îl contactați când doriți, și care vă va confirma cele spuse de mine...

– Chiar sunt curios, tovarășe Copăceanu, se încrunță judecătorul, de ce dorești dumneata să'ți părăsești rudele, prietenii, locurile unde ai copilărit, într'un cuvânt, țara?

Și în această clipă, Matei Copăceanu știe fără urmă de dubiu, că a pierdut procesul.

*****

– Uite'l, ăla e, îi șoptește Dina lui Dorian, și îi arată cu bărbia un tânăr care merge alene pe trotuarul opus. ăla e Traian, și'am povestit despre el, prima și cea mai mare dragoste a mea, zice mărunț Dina, și își mușcă buzele și mâinile îi tremură.

^ Lui Dorian Vornicu, poreclit Înțeleptu, îi sare țandăra, și pe bună dreptate.

– Dina, îi zice, și se uită la ea fioros, tu ești bătută cu leuca în cap? Ce dracu ai văzut la maimuțoiul ăla? Câți ani să aibă, douășcinci, treizeci? Și cine'l cumpără acum, îl cumpără cu burți cu tot... Mă uit la el și văd că, după ce că